

LOUIS-JEAN FINOT

Η ΘΥΣΙΑ

(*Ανάμνηση τῆς μάχης τοῦ Μάρνη*)

— Ἐπί δεξιᾷ, ἐπί δεξιᾷ...

Ἡ φωνὴ περνᾷ ἀπὸ τῆ μιᾶ ἀκρῆ στὴν ἄλλη τῆς πυροβολαρχίας... Ἄνθρωποι ναρκωμένοι ἀνασηκωνονται στὶς σέλλες τους, φέρνουν τὰ «πόζυγια» στὴν πλευρὰ τοῦ δρόμου καὶ μὲ κίνηση ἀργῆ χτυποῦνε μὲ τὸ μαστίγιό τ' ἀποκαωμένα ἄλογα πού μ' ἔνα τίναγμα τῶν κουρασμένων μελῶν τους μεταδίδουν τρώτασμα ἀπότομο στοὺς μπροστινοὺς τροχοῦς... Οἱ βοηθητικοὶ ἀνοίγουν τὰ μάτια... Ἐνα αὐτοκίνητο ἀναπηδᾷ μέσα σὲ σύννεφο σκόνης ψιλῆς καὶ ἀσπρῆς πού τὰ σκεπάζει ὄλα: ἄντρες καὶ ζῶα... ἔπειτα, ξανά, ἡ περπατησιὰ γίνεται κανονικά, ἀργῆ, σκυθρωπῆ, κουρασμένη...

Κανεὶς δὲ μιλεῖ... μερικοὶ κοιμῶνται... ἄλλοι κοιτάζουνε τὰ βουναλάκια σκεπασμένα ἀπὸ εὐθύγραμμο καὶ ἀτέλειωτο παλούκιο, τὸ Μάρνη πού λυμπεῖ, τὸ φρούριο ἐκεῖ κάτω πού ξεπηθᾷ κατὰλευκο ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ δάσος... ἄλλοι ἀκόμα, μὲ μάτια ἀκίβητα, χωρὶς νὰ βλέπουνε τίποτα, σκέφτονται τὸν ἄγωνα στὸν ὅποιο τοὺς ρίχνουνε: τὸ ἥσυχό τμήμα ξεσηθήσει ἀπὸ τὸν πόλεμο καὶ ἡ ἀγωνία ξανάρρημα σὰν στὶς πρώτες ἡμέρες... Μακρυνά, μερικοὶ ξερσοὶ κρότοι ἀντιλαλοῦνε στὴν πεδιάδα... Φαντάζονται τὸν καινούριο πόλεμο: ὄχι πιά μὲ χαρακώματα γιὰ τὸ στρατιώτη, οὔτε λάκκοι γιὰ τὸ σκοπευτὴ, τὴ νύχτα ἀπὸ κάτω ἀπ' τὴ σπηγῆ...

Στὸ δρόμο, αὐτοκίνητα μὲ δίχρωμες σημαῖες περνοῦνε γρήγορα... κατὰ μήκος τοῦ ποταμοῦ, ἕνα σύνταγμα πεζικοῦ μὲ τίς δημοιρίες του σκορπισμένες ἀπ' τὸν κόπο, μοιάζει μ' ἀτέλειωτο κομποσκοίνι.

Ἐπὶ κεφαλῆς, ἄξαφνα, οἱ ἐλάτες σκύφτονε πάνου στ' ἄλογά τους... ἄνθρωποι πετοῦνε μπασούλα... μιὰ λέξη ἀκούγεται σ' ὄλο τὸ σύνταγμα: οἱ πρόσφυγες. Ἡ στὴν ἀρχὴ ἕνα κάρρο σερνάμενο ἀπὸ ἕνα βόδι βαρὺ καὶ σοβαρὸ... στ' ἀμάξι, σωριασμένα σὲ ἄμορφο ὄγκο πράματα τῆς κουζίνας, καρέκλες, μιὰ λεκάνη, ἕνα τραπέζι καὶ πάνω σ' ὄλ' αὐτὰ μιὰ γριά, καταμαραμένη, καταξαραμμένη πού κλαίει... ἔπειτα ἕνας ἄνθρωπος, μὲ ρεντικὸτα καὶ μὲ ψηλὸ καπέλλο, σέροντας ἀπ' τὰ γκέμα, ἕνα γέριχο καὶ ἀγαμνὸ ἄλογο, παλιάλογο χωρὶς δύναμη πού ὡς ἐκ θαύματος ἔσερνε κάποιον κάρρο πού μέσα του γειτόνευαν ἕνα στρώμα, πατάτες, ἕνα ντουλάπι... Ἐνα μικρὸ κορίτσι, μὲ λεπτὰ μαλλιά, γελᾷ μ' ὄλον αὐτὸ τὸ θόρυβο καὶ μουμουρίζει σὰν τὰ καναρίνια τοῦ κλουβιοῦ, πού κρατᾷε στὰ δυὸ του χεράκια... ἡ γυναίκα, μὲ καπέλλο γελοῖο καὶ μὲ κυριακάτικη φορεσιὰ, κεντᾷε μιὰν ἀγελάδα, πού κρεμασμένη ἔχοντας τὴ γλώσσα παρακαλεῖ μὲ τὰ γλυκεῖά της καὶ ἄκακα μάτια λίγη ἀνάπαψη στὴν τόση τῆς κόουραση...

Ὅλοι κοιτάζουνε μὲ λύπη τὴν ἀξιοθρήνητη συνοδεία... Στὴν ἀρχὴ μιανῆς πυροβολαρχίας, κάποιος πολοχαγὸς φαίνεται πὼς ζητᾷ καμμιὰ γνωστὴ του φουσιογνωμία σ' αὐτὴ τὴν παρέλαση τῆς ἀθλιότητος: κάπου κάπου ρωτᾷ καμμιὰ γυναίκα ἢ κανένα παιδάκι.

— Ἀπὸ πού εἰστε;

— Ἀπ' τὸ Ὀλιζι.

— Εἶναι οἱ Γερμανοὶ κεῖ πέρα;

— Δὲν ξέρω, μᾶς εἶπαν νὰ φύγομε...

— Περάσατε ἀπ' τὸ Βερμέιγ;

— Ὁχι.

— Εὐχαριστῶ.

Καὶ ξαναμπαίνει ἐπὶ κεφαλῆς τῆς πυροβολαρχίας... δὲ λέει τίποτα... μασᾷ τὰ μουστάκια του, δαγκᾷ τὰ χεῖλια του, σφίγγει τὰ νευρώδη δάχτυλά του, καὶ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἀναστενάζει βαθεῖα... οἱ ἀμάξες γεμάτες ἀπὸ ἐπιπλα καὶ κατατρομαγμένους ἀνθρώπους τοὺς διασταυρώνουν μάντοτε. Ἄκβμη μιὰ φορὰ ἀπομακρύνεται, ἀφίνει τὴ γραμμὴ... ἕνα ἀμάξι σταματᾷ καὶ ὁ πολίτης πούναι μέσα ρίχνει μιὰ φωνή:

— Ἄ! σεῖς, κύριε Μαντώ... σεῖς ἐδῶ.

— Ναι... γρήγορα... ἡ γυναίκα μου;... τὰ παιδιὰ μου;...

— Δὲν ξέρω.

— Πῶς; Σεῖς εἰστε ὁ μόνος πού ἀφίσατε τὸ Βερμέιγ;

— Ὁ, ὄχι!

— Λοιπὸν, οἱ δικοὶ μου ἔφυγαν; ὁ Γιῶργός μου ἔγινε καλά;

— Ἄ, κύριε Μαντώ, χτῆς, ναι, εἶταν καλύτερα ἀπὸ τὸ ξέρω καλά... τώρα, ἡ γυναίκα σας ἔφυγε; δὲν ξέρω τίποτα... Μᾶς διατάξανε νὰ φύγομε τούτη τὴ νυχτιά... μόλις βρῆκα καρὸ νὰ φορτώσω ὄλα αὐτὰ, νὰ ζέψω καὶ νὰ τὸ σκάσω... καὶ...

Ἄλλὰ ὁ ὑπολοχαγὸς σπηρουνίζει τ' ἄλογο πού ξεργιασμένο πηδάει καὶ ἔπειτα.— Ἡ θυσία. Ὁ γέρος φωνάζει ἀκόμα σκύφτοντας ὄξω ἀπ' τ' ἀμάξι, πρὸς τὸν καβαλάρη πού φεύγει:

— Πρὸ πάντων, προσέξτε νὰ μὴ μᾶς καταστρέψουν τίποτα στὰ σπῆτια μας.

* * *

Τὰ στάχνα χρυσόνουν τὰ βουνα... ἀπὸ μακρυνά δὲ φαίνεται παρὰ μιὰ ξανθάδα πού ἀνεβαίνει στὸν οὐρανὸ... ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, στὸν ἀέρα, μεγάλες τουλοῦπες ἄσπρες ἀπὸ σύννεφο πολὺ λεπτὰ καὶ πού ὁ ἄνεμος τὰ σκορπᾷ... κρότοι ὑπόκωφοι φτάνουν... ἀπὸ τὸ παροισθητήριον, κρυμμένα πίσω ἀπὸ χαμόκλαδα οἱ ἄντρες, ξεραζοῦνε τὴν ἀπέναντι ὄχθη ὁ Μάρνης χωρίζει τοὺς δυὸ στρατοῦς... τὰ τηλεσκόπια στημένα, ἀναζητοῦν... κάπου κάπου ἕνα κουνδούνισμα ἀπὸ τὸ τηλέφωνο... καὶ σὰν τραγουδιστὰ σφυρίγματα, πάνου ἀπ' τὰ κράλια τους περνοῦν οἱ ἐλαφρὲς ὀδίδες...

Ὁ ἀρχηγός, ἄνθρωπος ψηλὸς καὶ ξεραγαμνός, μὲ σοβαρὸ ὕφος, φτάνει μὲ τὸν ὑπολοχαγὸ Μαντώ.

— Λοιπὸν, ξέρετε τὸ μέρος;

— Μπορεῖτε νὰ μείνετε ἥσυχος.

Κ' οἱ δυὸ ἐξετάζουν τὸ τοπεῖο... ὁ ὑπολοχαγὸς μὲ πυρετώδες κίνημα ἔβγαλε τὰ κιάλια του ἀπὸ τὴ θήκη τους... τὰ μάτια στερεωμένα ἀπάνου τους γυρίζει τὸν τροχὸ τους... ἀλλὰ φαίνεται πὼς τὰ μάτια του εἶναι πιὸ θολωμένα καὶ ἀπὸ τὰ γυαλιά...

— Μαντώ...

— Ἀρχηγέ μου;

— Βλέπετε τὸ Ἄνω-Βερμέιγ;

— Ναι...

— Ἐνα σπῆτι ἀρκετὰ μεγάλο μὲ σταχτιὰ κεραμίδια.

— Ναι...

Καὶ ἡ φωνὴ του πῆρε ἕναν τόνο πικρῶς...

— Μ' ἔνα πάροκο γύρω.

— Ναι, ἀρχηγέ μου, βλέπω.

— Λοιπόν, σύμφωνα με τις πληροφορίες τῶν παρατηρητῶν τοῦ πεζικοῦ, βρίσκεται κει πέρα ἕνα ἐχθρικό σῶμα στρατοῦ.

— Αἰ;

Ἡ ἐρώτηση ἔγινε με τόνο ἄγριο. Ὁ ἀρχηγός ξακολουθεῖ:

— Εἶναι μέσα στη δική σας ζώνη δράσεως... προσπαθήστε νὰ μοῦ γκρεμίσετε αὐτὸ τὸ σπίτι.

— Ἀρχηγέ μου;...

— Τί;

— Εἶναι ἀνάγκη;

— Βεβαιότατα, εἶναι μάλιστα ἀπαραίτητο... εἶναι κοίμα δέβια νὰ καταστρέψουμε σήμερα ἕνα χωριὸ πὸν χτὲς εἶταμε ἀνθισμένο, ἀλλὰ... τόσο τὸ χειρότερο!...

— Θέλετε νὰ κανονίσω αὐτὴ τὴ βολή;

— Μὰ σὰς εἶπα: εἶναι στη ζώνη σας καὶ εἶστε ὁ μόνος στη σκοπιά.

—... Καλά... δώστε μου τὸ τηλέφωνο... ἐμπρός... στὸ κανόνι... ὁ ὑπολοχαγὸς Σερέ... σεῖς εἶστε, Σερέ; Σημειώστε, σὰς παρακαλῶ... τύμπανον μηδέν, ἄβαξ 100... Ἀκούσατε; Τύμπανον μηδέν, ἄβαξ 100... Σημεῖον σκοπεύσεως τὸ μεμονωμένο κυπαρίσι, πὸν βρίσκεται καταμεσὶς στὸν κάμπο... Ἀριστερὰ 140... Γωνία θέσεως πλέον 10... 4700... Ξαναπέιτε τα... καλά... κάνετε γρήγορα... εἶναι ἕνα σπίτι τοῦ Ἄνω Βερμέιγ' στη διαταγὴ μου μόνο, ἔ...

Ὁ ὑπολοχαγὸς τηράει τὸ σπίτι... περῶ τὸ χεῖρ στὸ μέτωπό του πὸν λάμπει γεμάτο ἰδρώτα... ὁ τηλεφωνητὴς στὸ τηλέφωνο... ὁ ἀρχηγὸς ἀνιχνεύει.

— Τὸ κανόνι εἶναι ἔτοιμο, ὑπολοχαγέ μου

— Πρῶτον πυροβόλον, πῦρ!

Ὁ τηλεφωνητὴς ξαναλέει τὴ διαταγὴ... τὰ σφουρίγματα γιομίζουν τὸν ἀέρα, οἱ ξεροὶ κρότοι τῶν 75 ἀντιλαλοῦνε... τὰ κιάλια τοῦ ἀξιωματικοῦ τρέμουν στὰ χέρια του... τὸ σιγόνι του τινάζεται... ἐκεῖ κάτω, μιὰ τουλοῦπα σταχτιά ὄχι μακριὰ ἀπ' τὸ σπίτι.

— Ἐγγύτερον 100... Διὰ τοῦ πρώτου πυροβόλου... πῦρ!...

— Μακρότερον 50...

Ἡ ὀβίδα τρυπᾷ ἕναν τοῖχο... σκόνη... κεραμίδια πέφτουν.

— Πολὺ κανονικά, λέει ὁ ἀρχηγός. Ὁ ὑπολοχαγὸς ξακολουθεῖ:

— Μετὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ πρώτου πυροβόλου. Πῦρ, ὀλοκλήρου τῆς πυροβολορχίας. Ἀνὰ δέκα δι' ἐκρηκτικῶν!...

Πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους ἕνα πανὶ ὑφαίνεται ἀπὸ ἰζηρὰ σφουρίγματα, ἐλαφρὰ ἀερένια πού, κει κάτω, τελειώνουν με μιὰ λάμψη καταστροφῆς καὶ θανάτου... Σὲ λίγο καπνὸς βγαίνει ἀπ' τὸ σπίτι, ἔπειτα μιὰ βαθεῖα κοκκινίλα περικυκλῶνει ἕνα παράθυρο καὶ ἀνεβαίνει κατὰ τὸν τοῖχο...

— Καλὴ δουλειά.

Ὁ Μαντῶ ἄφισε τὰ κιάλια του νὰ πέσουν μετὰ τὸ πηγῶνι στὶς ἀπαλάμες του κοιτάζει τὴν πυρκαγιά... Τὰ χεῖλια του μισανοίγουν σὰ νὰ θέλουν ν' ἀφίσουν νὰ περάσει κάποιος ἦχος, χαμηλώνουν στὴν ἄκρη καὶ ζαρῶνουν... φαίνεται σὰ νὰ γέρασε σὲ δυὸ λεπτά...

τὰ μάτια λάμπουν, τὰ φρύδια του ζαρῶνουν... μιὰ θαμπαῖδα σκεπάζει τὸ φῶς του καὶ δυὸ χοντρά δάκρυα κυλᾶνε στὰ μάγουλά του... ἕνας λυγμὸς τοῦ ξεφύγει...

— Τί εἶναι; Τί ἔχετε; τὸν ρωτᾷ ὁ ἀρχηγός.

— Τὸ σπίτι μου καίγεται κει κάτω... τὸ σπίτι μου...

— Πῶς;... τό...;

— Ναι, εἶμαι ἀπ' τὸ Βερμέιγ', ἀρχηγέ μου... τόσο τὸ χειρότερο, προτιμῶ πὸν τῶκαψα ἐγώ...

— Γιατί δὲ μοῦ τῶπατε;

— Ἕνας ἄλλος θὰ τῶκανε στὴ θέση μου... δὲ θὰ μπορούσα νὰ μὴ τὸν ἀποστραφῶ... ἐνῶ ἐγώ... καὶ ἔπειτα γιατί;

Ἐκεῖ κάτω τὸ σπίτι καίγεται... σύννεφα καπνοῦ μαύρου ἀνεβαίνουν...

— Κ' ἡ γυναῖκα σας;... τὰ παιδιὰ σας;...

— Μετὰ τὸ τηλεσκόπιο δὲν εἶδα τίποτα μέσα στὸ Βερμέιγ'... ὄλοι φύγανε... θάμαι ὁ μόνος πὸν θὰ δεῖ τὸ φοβρὸ θέαμα.

Ἕνας τηλεφωνητὴς τοὺς σταματᾷ.

— Ζητοῦνε τὸν ἀρχηγὸ στὸ τηλέφωνο.

Ὁ ἀρχηγὸς πηγαίνει... ἀκούει καὶ ξαναῤαγεται.

— Τὸ πεζικὸ μᾶς εἰδοποιεῖ πὸς οἱ Γερμανοὶ ἔπασαν τὸ νεκροταφεῖο... ἔκαναν πολεμιστρὲς στοὺς τοίχους καὶ ἔβαλαν κανόνια... ἐνοχλοῦν τοὺς δικούς μας αὐτοὶ οἱ περίφημοι κει κάτω... πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ τραβήξουμε!... θέλετε νὰ κανονίσετε τὴ βολή... ἢ νὰ φωνάξω τὸν Ἐρτώ;

Ὁ ὑπολοχαγός, ὀρθός, κατάκλιμος, κλείνει μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια... βλέπει ὄλα τὰ περασμένα... καὶ ἀπαντᾷ με φωνὴ μὸλις ἀκουστή:

— Θὰ τὸ κάνω ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Δίνει καὶ πάλι διαταγές.

— Ἐλαττώσατε τὴν γωνίαν θέσεως κατὰ 4... Ἐγγύτερον 400... Αὐξήσατε τὴν κλιμάκωσιν κατὰ 5.

— Καλά.

— Ἀνὰ τέσσαρες, θεριστικῶς, δι' ἐκρηκτικῶν...

Οἱ ὀβίδες σφουρίζουν χωρὶς νὰ σταματοῦν τώρα τὸ ἀποτέλεσμα φαίνεται... κει κάτω, στὸ νεκροταφεῖο ἡ γῆ ἀνασηκῶνεται σὲ σφαῖρες μαύρες καὶ γκριζες... μιὰ κολῶνα σκόνης ἀνεβαίνει σὰν ἕνα σιφῶνι καὶ ξαναπέφτει σὲ ψιλὴ βροχή... κόγγελα σιδερένια πετιοῦνται... μνημεῖα σωιάζονται... ἐπάνω στὶς ἐπιτάφιες πλάκες οἱ ὀβίδες ξεσποῦν μέσα σὲ σύννεφο ἀπὸ χαλίγια...

Ὁ ὑπολοχαγός κοιτάζει τὸ ἔργο του... ἔπειτα, ἄξαρνα, βαθεῖοι λυγμοὶ τονὲ ταραάζουν... καὶ μετὰ τὸ κεφάλι στὰ χέρια, κλαίει... κλαίει ἀτέλειωτα.

Ὁ ἀρχηγὸς πῆγε κοντὰ του... καὶ τὸν χτυπᾷ στὸν ὄμο.

— Ἐμπρός, θάρρος... γιατί νὰ κλαῖς;

— Ὁ πατέρας μου κ' ἡ μητέρα μου εἶναι θαμμένοι μέσα στὸ νεκροταφεῖο.

Ὁ ἀρχηγὸς τρέμει μ' ἕνα ἀδιόρατο ρίγος, οἱ ἄντρες, μετὰ μάτια τρομαγμένα, κοιτάζουν τὸν ὑπολοχαγόν...

— Γιατί νὰ τὸ κάνετε τότε;

— Μὰ γιατί... δὲ σκοτώνουν τοὺς πεθαμένους... λοιπόν;

— Φτωχέ μου φίλε... σὰ θὰ φτιάσουμε στὰ δικὰ τους πῶς θὰ ἐκδικηθῆτε...

— Όχι, ἀρχηγέ μου, ἡ λύπη πού αἰστανθήκα αὐτὴ τῆ στιγμῆ εἶναι τόσο ἀπειρη πού ποτὲ δὲ θά ζητήσω νὰ τὴν αἰστανθεῖ καρδιὰ ἄλλου ἀνθρώπου... αὐτὸ τὸ θέαμα μούβγαλε κάθε ιδέα ἐκδίκησης.

Καὶ τὸ χέρι του δείχνει τὸν ὀρίζοντα· ἡ νύχτα πέφτει... παντοῦ μακριὰ φωτιές σφράσσονται, φανταστικές, ματωμένες... σύννεφα ἀπὸ καπνὸ σὰ νὰ θέλουν νὰ οἰξουν τὰ χωριά στὸ σκοτάδι... ἀνεβαίνουν καὶ κρύβουν μαζί τις τρολλές ὠμότητες αὐτονοῦ τοῦ πολέμου... καὶ οἱ δύο ἀξιωματικοί, ὄρθοι στὴν κορφή κώθων βαθεῖα τὴ δυστυχία πού ἀγκαλιάζει τὸν κόσμο.

Ἄξαφνα, πίσω τους, ἀπὸ τὴν ἄκρη ἑνὸς δάσους εἴκοσι φωτιές πετοῦν, εἴκοσι κρότοι ἀκούγονται ξεροὶ καὶ ποταψίδεις... Ὁ ἀρχηγὸς ἔκανε μιὰ κίνηση προφήτου.

— Ἡ φωτιά θά ἐξαγνίσει τὴ φωτιά ἐκεῖ κάτω... πρέπει... μὲ τὴ φωτιά καὶ μὲ τὸν πόλεμο θά σκοτώσουμε τὸν πόλεμο γιὰ πάντα.

Σύρα

Μετάφρ. GRAZIELLA

ΑΠΟ "ΤΗΣ ΖΩΗΣ Τ' ΑΠΟΜΕΣΗΜΕΡΟ,

ΜΕΡΩΜΕΝΟΣ ΓΛΑΡΟΣ

Μὲ πάπιες σεργιανῶς μέσ' στήν ἀλλή,
Γλάσε, πὸν τὰ χερά σου ἔχουνε κόψει,
Τ' ἄμορφο ἐσὺ, περιήγαγο πούλι
Τρισόσκημο κατὶ μοιάζεις στήν ὄρη.

Πές μου, γιωχέ μου, ἐκεῖ πὸν σὰν παπὶ
Τοὺς βούρκους διασκελίζεις ἄλλη μέρα,
Δὲ σὲ περνάει ποτὲ σον μιὰ ἀστραπή
Πόθου γιὰ τοῦ πελάγου τὸν ἀγέρι;

Γιὰ πέταγμα ἀπὸ πάνω ἀπ' τὸ πανί
Τῆς θάρκας κι ἀπὸ κῆματ' ἀφρισμένα;
— Ἀχ, ναί! μὲ μιὰ σιγγιλή μου 'πε φωνή,
Μὰ πῶς, μὲ τὰ χερά μου πᾶ κομμένα;

Αἴγερα, Αἴγοντος τοῦ 1919.

ΖΕΦΥΡΟΣ ΒΡΑΔΥΝΟΣ

ΑΤΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

Καθάρσιος οὐρανὸς ἀπὸ κροισιάλλι
ρεβιάζιο, ἔλου χροαίζουνε ἰσότηρια.
κι ἀπάνω ἀπ' τοῦ θοννοῦ τὴ ράχη ἀγάλι,
λεγκὰ διὸ νέγη, σὰ δὺν περιστέρια,
ὄνειροταξιδεύουν στήν ἀγκάλη
τοῦ ἀλείρου... Παγγιδιαρίκα τὰ γέρια
τὸ ἀμμονδερό χε'δεύουν περιγιάλι
σὰν ἔλλα δροσερά νεραῖδοχέρια.
Τὸ κῆμα κοιμισμένο ξεποστάνει
σὴν ἀγκάλια τῆς ἀπιστης γαλήνης,
πὸν μάγια δολερά ὡς τὸ τίλειο σπαινει,
καὶ πρὸς τὴ ράχη τοῦ θοννοῦ τὴν ἴοια
γέρνει ἢ μαλαγχολία τῆς Σελήνης
πίσω ἀπὸ κῆμα μαῦρα κυπαρίσσια.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

ΚΟΚΚΙΝΑ ΦΥΛΛΑ

Ο ΚΑΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ich vergebe dir, was du mir tatest;
dass du es aber dir tatest, - wie
Könnte ich das vergeben!

NIETZSCHE

Ὁ καλὸς ὁ Μάρτης ἔχει σηκώσει ἓνα λονλιούδι-
νιο πρόχομα τριγύρω ἀπὸ τὴν ἐρημιὰ μου. Κάθε
σαῖτα πὸν ῥίχνει κατὰ πάνω μου ὁ Εἰκοστός Αἰώ-
νας, περνάει μέσ' ἀπὸ τις ἀνθισμένες αἰώνιες κε-
ρασιές καὶ μὲ βρίσκει σὰν ἓνα μωρομένο χε'δι — ἔ-
τσι πὸν κ' ἡ πὺδ σκληρὴ σκέψη γίνετι σὰν τὸ γ-ὸς
τοῦ ἡλιοῦ, θφαν, τὸ πρῶτ, χρωματίζει τις ὠραίες
γλυσίνιες πὸν ἀροσοαλεύουν κρεκασιμένες ἀπὸ σι-
γίλια μενεξελιά πάνω ἀπ' τὸ παραθύρο μου...

Ὅμως, τὸ βράδυ, κάτω ἀπὸ τὸ πασχαλινὸ φεγγά-
ρι, εἶχα ἀκουμπήσει τὸ κεφάλι μου σὴν ποδιά της
καὶ τῆς ἔλεγα μιὰν ἱστορία τῆς καρδιάς μου, μὲ τὸ
σῆθος πλημμυρισμένο ἀπὸ θύμησης ἀνακατεμένες
μὲ τις πικρογλυκές μουσοβολιές τοῦ περβολιοῦ μας.

Κόκκινη Κυρά, τῆς ἔλεγα, γλυκειά μου φιλενά-
δα, σήμερα ἔχω μιὰ θλιμμένη ψυχὴ. Μελισσοῦδὶ μου
τριγυροῦν τὴν καρδιά μου οἱ διαταγμοί...

... Πιανε μιὰ φορὰ ἓνας καλὸς ἄνθρωπος πούχε
μιὰν ἀγαπημένη γυναῖκα. Τὴν ἀγαπῶσε πολὺ τὴ
γυναῖκα του, καλὴ μου, μὰ καὶ κείνη τὸν ἀγαποῦσε.
Καὶ γὼ τοὺς χωρομόνονα καὶ τοὺς δὺν τοὺς ἔβλε-
πα νὰ κάτουν ἓνα τέτοιο ἀγαπημένο ταῖρι. Γιατὶ τοῦ
ἀνθρώπου αὐτοῦ ἡ καρδιὰ χιποῦσε, τότε, τὸν ἴδιο
ρυθμὸ μὲ τὴ δική μου. Κ' ἦσαν ὁ πιστευμένος του ὁ
γίλιος, Κόκκινη Κυρά μου...

Μὰ εἶναι θικός γρωγὸ, ἀγαπημένη μου, νὰ μὴν
μπορεῖ νὰ ζήσει ἡ εὐτυχία ἀγάπης σὲ διὸ ἀνθρώ-
πιες ψυχές;.. Μιὰ μέρα θυμᾶμαι πὸν τὸν ἔορξα
σὴν ἀγκάλια σου, τὸν καλὸν ἄνθρωπο, καὶ τὸν ἐφί-
λησα ἔτσι πρῶτ, πὸν γὰ μάτια μου εἶχανε γεμίσει δά-
κρυμα. Γιατὶ σὸ ἀγαπημένο ταῖρι εἶχε πέσει μιὰ πολὺ
μεγάλη δυστυχία, Κόκκινη Κυρά μου!...

Κ' ἦταν ἡ σιγῶρά του πολὺ τραγὴ, καλὴ μου, γι-
ατὶ ἐκείνη τὸν εἶχε πληγώσει, τὸν καλὸν ἄνθρωπο,
σὰ δὺν πὺδ ἄγια μέρη τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς: σὴν
ἀγάπη του καὶ σὴν περηφάνια του... Καὶ τὸν εἶχε
πληγώσει μὲ τὸ χέρι τῆς ἀγαπημένης του γυναῖκας...
Τοῦ εἶχε πεῖ πὸς τὴν ἀγάπη της τὴν εἶχε δώσει πὺδ
σὲ κάποιον ἄλλον, Κόκκινη Κυρά μου!...

Κι ὁ καλὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχε πέσει τότε σὺν πόνου
της, γλυκειά μου φιλενάδα, κι εἶχε κλάψει πικρὴ,
καὶ τὴν εἶχε παρακαλέσει νὰ μὴν τὸν παρατήσει, γι-
ατὶ θὰ πέθαινε. Ὅμως ἐκείνη, μ' ἓνα καταφρονητι-
κὸ χιμόρελο, γὰν εἶπε νὰ γίνετι, γιατί πὺδ δὲν ἦ-
τανε δική του. Καὶ κείνος ἤμυγε σὰν τρελός, Κόκκι-
νη Κυρά μου!...

Μὰ σὴν πληγωμένην ἀγάπη, καλὴ μου, μιὰ ἄγια
παραστέκει Περηφάνεια... καὶ γι'αὐτὸ τοῦ φίλησα ἔ-
τσι πρῶτ τὰ μάτια!.. Ἄγια Περηφάνεια! Ὅμορφη!
ποτὲ νὰ μὴν ἀφίνεις ἐκεינוὺς πὸν ἡ καρδιά τους
πάει νὰ σπᾶσει ἀπὸ τὰ χιπτήματα τῆς Μοίρας!...
καὶ τοῦ φίλησα πολὺ τὰ δακρυζόμενα μάτια, γιατί
μιὰ ἄγια Περηφάνεια τοῦ παραστέκει σὸν πόνου, Κόκ-